quę per subtiles adeo canaliculos attrahunt alimentū, et usque ad debitā magnitudinē perveniant, crescunt sine dubio. Certū ē etiā excrementitias partes, et quę etiā alimenticias ñ aāri: eā ppriæ partes ñ sint.

Difficultas verò ē de partibus fluidis, quę nāriā sunt ad vitā, qles sunt qtuor humores, sanguis nempe, Phlemma, colera, et melancolia, atque etiā de partibus ornantibus, ut capilli, ungues, barba, dentes (ilij servata pportione in pecoribus de lanā; cornibus &c. in avibus de plumis, et rostris; et in piscibus de squamis &c.) et pili. Verū qā de his communissima sentēa tenet aāri, qā nutriuntur alimentō intrasumptō per venulas, et canaliculos, qbus â nāa sunt prædita, ideo de prioribus, lis ē præcipua, quę in sanguine sive sanguine diximemur, et quidquid de illo dicetur, de alijs humoribus dictū tē.

Dico: sanguis aātur. Pbr 1º ex Levitico cap. 17. vers. 11. „ aā carnis in „ sanguine est, „ ubi D. Aug. qne 57 ait „ aliquid vitale ē in sanguine „ qā per ipsū in hac carne vivitur.„ Hanc cē D. Augni sentiā multis probat Liradus. sicut etiā pro nobis cē D. Nazianzeni, Epifanij, Damasceni, et Basilij scribit N. Peñafiel. videndus disp. 6. de aād. qne 17. Pbr 2. ex D. Tha. in 2ū dist. 30. qne 1a art. 2. et qne 3. ad 3ū ubi asserit, sanguinē ad humā nāā veritatē pertinere. Pbr 3. ex Arle lib. 3. de Hist. aāliū cap. 19. ubi quamdiu vita servatur, sanguis aātur, et fervet. Quid clarius?

Pbr 4º. ratne: sanguis ē vera pars integralis hoīs; sed omnis vera pars integralis hōis aātur aā rōi: ergo. Major constat. ex num. anti, et ex Decretali Pontificis Caij. ubi: Si Xptus veras partes nāæ humæ ñ assumpsit, quo sanguine redempti sumus? Itē ex Tridentino sess. 13. cap. 3. docente: sanguinē poni sub specie panis, vi nāalis illius connexionis, et concomitantiæ, qua partes Xpti Dñi inter se copulantur. Docetur etiā â Phīpho. Lib. 3. de Histor. aāliū cap. 2º. Resp. adverū: sanguinē cē partē integralē, ñ quidē vivā, sed mortuā, quę aāta ñ ē, ut aā informetur.

Partē integralē vivā eā vocant, in qua aliqua vitalis operaō exercetur, et eā alijs partibus continuative unitur. Mortuā verò, quę lt maneat permanenter in aāli, deserviatque, ut operationes vitales in vivis exerceantur; in illis tamen nulla vitalis operaō exercetur, nec continuative unitur alijs. Contra tamen: ergo sanguis ñ ē proprius pars integralis hoīs, quā alimentū, chilū, et aēr, quē respiramus: ergo sicut ista intra corpus humū

sunt, et deserviunt ad conservatiōnē aālis, ita etiā sanguis: sicut in his nulla vitalis exercetur operaō, nec alijs partibus continuative uniuntur, ita etiā sanguis, vel aātur.

Certè ñ ē facile demonstrare, quid plus sanguis hēat, quā ea omnia, ut sit pars vivā, et ñ illa. Quod si dicant ista ñ ēē intrinsecè permanentia in hoīe, verū dicent, at quid permanentia confert ad rationē vivæ partis? Nihil sane, cū multæ, quæ apud oēs partes sunt, brevi tempore sinunt nutritione dependentiæ. Tū etiā dentes, etsi sponte recidant, nec permanentes in hoīe sint, sunt tamen veræ partes hoīs: ergo semper alimentū, et chilus permanens, (modo quo partes illæ, quæ nutritione dependuntur) sunt in hoīe: ideo ñ deficit permanentia nāria, ut veræ sint partes: ergo erunt partes vivæ, ut sanguis, qd nullus dicet.

Omitto alia, ut ad finē sciās: adipem, quę ex tali ē sanguis bene decoctus, aāri, ut communis ē medicorū apud Patrē Aug.m Laurentiū. Nihil certius. Certū quidem tale ea solū differt ab adipe, quod paulo sit aridius, reperiaturque in aālibus siccioribus. Vivit etiā medulla tū ossiū, tū spinæ dorsalis, quę sanguis ē detentus in canalibus ossiū. Sanxit cū P. Viñas, et Joanne â S. Thoma idē dicē de lacte in feminis, qā sanguis ē purissimus, et ad illius integritatē spectat. Idē ē de semine, quod si in plantis aātur, cur ñ in hoīe?

Subs. 2a Argta Solvuntur.

Arg. 1º. Sanguis ñ continuatur cū partibus solidis corporis: ergo ñ aātur. Pbr aāns ex Arle 2º de partibus aāliū, qā cadē forma partes discontinuas nequit informare. Pbr aāns ex Arle lib. aāliū cap. 3. dicente: ñ ē sanguis continuus carni, sed in corde, et venis quasi in vase includitur. Tū quia, quod jugiter movetur, et agitatur, continuari nequit cū parte immota: ergo. Nego aāns. et disting. prob.: ñ continuatur immediatè, conc.; mediatè, neg. Continuatur enim cū jecore caro continua: siquidem, et caro inter se continuantur, cur ñ cū jecore sanguis? Quid? Cū ex sanguine sub cū alijs partibus, unū per se resultet, quod ex dictis in Physica stare ñ pōt. sine unione continuativa.

Arg. 2º. Sanguis nullā exercet operationē vitalē: ergo. Pbr aāns: qā nec sentit, nec vegetat: nullā enim diorganizationes vēnæ, fibræ, aut pori sunt in ea, per quas possit recipere alimentū, qd ad nutritionē requiritur: Undè more liquorum solū augetur per-

per juxtapositionem, seu additionem novi sanguinis, ex jecore, aut corde elaborati: ergo. Sunt qui sanguinem sentire putent, cum ejusdem ratio sit cum jecore imma[?], quia sit jecor liquefactum. Quidquid de hoc sit, neg. ans., et quoad partes probris, cum utraque in eluvia. Peritissimi enim testantur Medici, se instrumento apta vidisse poros, et fibras in sanguine.

Quod si cum P. Lozada dicant illas non esse fibras, sed glomera humoris ceroci[?], frigore secreti, et coagulati, gratis id dicitur, et praeterea non est unde probetur in capitis, et unguibus fibris, et venulis: neg. quid simile supponere poterimus. Jam vero quod augeatur per iuxtapositionem falsum est sicut, quod natura liquoris sanguinei fluentis ejusmodi non patiatur, cum frequens rationis stimulatione mutatis poros perturbet, et venas interrumpat: neg. si caloris naturalis vis, et efficacia stimula animalis nutritione carnis poros non perturbat, et interimit, cur sanguinis motio, et circulatio id faciet?

Immo ex hac sanguinis circulatione efficaciter probatur sanguinem animari: neg. quo efficacius angetur pro vita, quo magis motu ipse? Si dicant, motum illum non esse ab intrinseco, quomodo illum probaret vita, gratis id dicunt, et sine fundamento, neque Cartesianis apperiunt, neque in sola glandula pinneali residere dicant, sensationem illum fieri per mirabilem partium venium, non quia per vera ... manum aut pedem sentire putamus, sit itur, sed quia anima in membro proxima sentit.

Arg. 3.º ex Arist. Sanguis est alimentum quo nutritur animal; ergo non animatur. Prob. Antec.: nutritio est conversio alimenti in substantiam aliti: hoc est transitus materiae ab una forma in aliam; sed si sanguis animatur non est transitus ejusmodi: ergo. Resp.: dist. ans.: est proprie alimentum, quo stricte nutritur animal, nego; improprie, quo late nutritur, concedo. Nutritio stricte talis est conversio alimenti proprie talis in substantiam aliti. Alimentum proprie tale est alimentum remotum, v.g. panis, chilus etc. quod dum transit in sanguinem vere convertitur; quod vero sanguis (qui etiam dicitur alimentum, quia ex materia fit alimenti) transit in carnem, ossa etc. non datur vera conversio, nec stricta nutritio; sed alteratio, quoniam ab accidentibus sanguinis deperditis fit transitus ad accidentia carnis et ossium.

Arg. 4.º ex D. Thoma 3. p. quaest. 31. art. 5. ad 3. ubi: Christus, qui venerat corrupta reparare, nullam corruptionem aut diminutionem integritati Matris ejus inferre debuit, et ideo non debuit corpus Christi formari de carne, vel ossibus Virginis, sed de sanguine qui nondum est actu; sed potentia totum, ut dicitur in libris de Generatione animalium: et ideo dicitur carnem de Virgine sumpsisse, non quod materia corporis ejus fuerit actu

Caro

caro, sed sanguis, qui est potentia caro. Ex quibus sic: Corpus Christi fuit ex Purissima Matre formatum, absque aliqua integritatis ipsius diminutione; sed non ita esset, si sanguis esset pars integralis: neg. tunc sanguis B. V. Mariae transiret a forma Purissimae Matris ad formam Christi: unde aliquid amitteret, et aliquid acquireret: ergo.

Resp. Diligenter adverte verba allegata: neg. ab aliquibus detruncata perperam, et loco illorum, qui non dum est actu, sed potentia totum, reponunt; qui non dum est actu pars, sed potentia tantum. Quae quantum distent a primis, et a mente Angelici Praeceptoris, vel caecus videt, nos quoque transcripsimus verba ex editione facta Venetiis anno 1593. apud Dominicum Nicolinum. Jam ergo in primis arguitur omnem: sive ergo sanguis animetur, sive non, cum sanguis B. V. Mariae de una in aliam transeat formam, physice corrumpitur, et cum ratio adversariorum sit pars saltem una, diminutionem aliquam aut corruptionem integritatis, quid ni passam esse dicent? Praeterea ex D. Thoma 3. p. quaest. 54. art. 2. in corpore, et in resp. ad 3um. Sanguis est pars integralis, et ideo Christus qui absque omni chg. integrali diminutione resurrexerit, restitutus fuit sanguis, quem pro nobis obtulit in cruce: ergo ne sibi contrarius appareat Angel. Mag. non est dicendum in praelaudato loco negare sanguinem esse partem integralem.

Insuper sanguis est potentia totum: ergo non distat forma dicta ab anima. Porro; adversarii dicunt: absque aliqua absoluta integritatis diminutione, nego; integritatis perfectae, concedo. Ea pertinere dicuntur ad perfectam corporis integritatem, sine quibus imperfectum et mutilum foret corpus, ut manus, pes, naris etc. Ea vero sine quibus mutilum, et imperfectum corpus non est, non dicuntur ad integritatis perfectionem pertinere, licet re vera sicut cum aliis partibus integrent totum: sicut enim ratio adversariorum, qui capillos, et ungues partes esse integrantes defendunt, non dicunt mutilum et imperfectum esse hominem, qui capillos, et ungues circa extrema resecaverit.

Arg. 5. ex Arist. Lib. 2. de partib. animal. cap. 1.º neque sanguis sensu praeditus est, quippe qui nulla pars sit animalis: ergo. 2.º Si sanguis esset pars corporis Christi, poneretur sub specie in Hostia, cum vi verborum ponatur corpus integrale sumptum; sed hoc est contra Tridentinum: ergo. Resp. ans. cum nulla sit pars absoluta, neg.; cum nulla sit pars ad sensationes exercendas disposita, concedo. Ad 2um dist. mj.: si esset pars fluida, neg.; solida, concedo. Cum Eucharistiae usque Christi sit convivium, voluit in Hostia poni sub specie, quod per modum cibi; et in calice, quod per modum potus hominibus propinaret. Cur autem hoc ita? Penes Christi liberum est arbitrium.

Arg. 6. Sanguis emissus sicut vena retinet in scutella

illq fig. qug intra corpus, et continuatur cum reliquo Sanguine; sed in Scutela
n̄ datur: rg. 2ª Saepe sanguis in vivente discontinuatur, jecore: ng si aliqua
pars strictè ligetur, sanguis, qui infra ligamen ē, discontinuatur cum su-
periori: cum etiā, qdo ex aliquo fortuito cū fugit ad cor, ut illud foveat:
rg. 3: Vix in 1º instanti suae formationis ē integer; sed ē ex sanguine: rg.
4ª: dā ē aīa corporis organici; sed sanguis n̄ ē corpus organicum: rg. 5.
Ad 1um negat mj. Comptonus, qā etiā intestina hominis ruptura patientis
in disco, et Scutela possunt poni, et n̄ certū ē dari. Sed verò nega
mj, qā in Scutela ~~n̄ continuatur~~, n̄ continuum, sed distinguitur ē sanguis,
cum statim ac extra venas erumpit, amittat calorem, et alias dispositiones
naturales, ut continuatur, et ut informetur ab aīa. Ad 2um ng. aūs cum utraq:
parte: ng in utroq. cū per rivulos saltē minutissimos continuatur. Ad 3um
permissa maj, rg. mj: ng in eo instanti elaborantur aliquae guttae san-
guinis ex terrā ad cum dispositae. Ad 4um dg. mj: sanguis separatus, permittitur;
intra corpus, nego.

Arg. 7. 3ª aīa reliquarum partium: ungues, et capilli
in mortuis crescunt: rg. 2º capilli crescunt sine vita: rg. 3: ungues ex-
tremitates n̄ vivunt: rg. 4º capilli, et ungues n̄ crescunt versus latitudinem,
sed solum secundum longitudinem: rg. 5. Capilli, et ungues excrementa vocantur ab
Aristotele: rg. Ad 1um ng. aūs: qd enim prominerant eo ē, qā caro siccitate contra-
hitur. Ad 2um ng. aūs: qd enim recepti augeantur, eo ē, qā ad debitam magni-
tudinem n̄ pervenere. Ubi verò ad eam pervenerint, n̄ amplius crescunt. Ad
3um, et 4um ng. aūs: versus eas partes crescunt, quae ad certam magnitudinem adhuc
n̄ pervenerint.

Hinc si duo puncta signentur in ungue semper cum eadem di-
~~stinctione~~ stā apparent in vivis, qā cum ungues cum versus latitudinem ad de-
bitam magnitudinem pervenerint, versus eam partem n̄ crescunt; secus ē in pueris
in quibus ea barbā ut, vel n̄ ē, vel minima ē, quae in vivis, qā vel omnino
carent succo illo, quo aluntur, vel in parva quantitate gaudent.
ē contra in senibus, et aegrotis plerumq. accidit, in quibus magis abundat succus
ille capillorum, barbae, ut nutritur. Ad 5. dg. aūs: vocantur excrementa
propriè talia, ng; impropriè talia, cdo: qā succus ille impurior ē, quae reli-
quum, quo corpus alitur, eā excrementa vocantur: n̄ quia propriè sint
talia, ng excrementum propriè ē, qd omnino inutile retinetur in corpore.

Arg. 8:
dentes sponte decidunt, ut patet in senibus: rg. 2: dentes semper cres-
cunt: rg. 3: partes amissae n̄ restaurantur; sed dentes reparantur: rg.
4º. si capilli ā'entur in Xpto Dño fuissent uniti hypostaticè verbo; sed
haec n̄ aliās ā Xpto separati remanissent verbo uniti, rā illud, qā sel
assumpsit nunquam dimisit: rg. 5. Capilli, ungues, et dentes separati conser-
vant eadem accidentia: rg. Ad 1um ng. aūs, sed ut glutatim mortificata, quae fibris,
quibus maxillis alligantur, rumpuntur. An autem dolor dentium in ipsis
sit, vel in nervulis dubium ē apud Ph. Alii cum Aristotele affirmant, dentes n̄ sen-
tire, alii contra. Nobis sufficit cum D. Thomā, et Aristotele qd vitaliter nutriuntur.

Ad 2um resp
aūs: qā cum à vitā debitam magnitudinis vireo altitudo deficiant, damnum
recuperare tentant augmento. Ubi autem ad debitam pervenerint magni-
tudinem, crescere desinent, ut in palpebris, et superciliis accidit. Ad 3um dg. aūs:
partes spermaticae, cdo; n̄ ita, ng. Ad 4um, ng. mj. et sequelam, cujus probatio
dg. qd semel assumpsit pertinens ad constitutionem ejus, cdo; n̄ ita, ng.
Ad 5um dg. aūs: servant accidentia omnia, ng; aliqua, cdo. His enim deficit calor
et humiditas cum succo nutritio. Ex dictis debitè applicatis solvere, quae contra
aīam reliquarum partium traduntur, eadem quippe ferme sunt.

Sectio 3ª

Quaenam sit rāo Corporis, et Spiritus?

Rebus adeo sensibilibus cum pro hoc statu nimis addicti simus, ut n̄ nisi
ob his, quae sensuum ope apprehendimus afficiamur, nam spiritus, ejusque
cēg agnoscere, aegrè admodum viatores assequimur. Ea propter in tot, tamque
sibi dissidentes Ph. feruntur sententias, ut nonnullas inextricabiles q. pene diffi-
cultates suggerabant: quas sanè à proposito abstraherentur, victi, ni rebus
ipsis supra hunc mentis conditionem evecti, ea tantas in pervestigandis
sit gloria, ut vel aliquid de ipsis cogitare sufficiat: ipsa rg. difficultate
pressi, ut quo fieri possit, difficultates leniamus.

Supp. 1. Nomen spiritus
diversimodè accipi: aliquando enim pro vento sumitur, ut Geneseos 8: „ad-
„ duxit spiritum super terram, et imminutae sunt aquae.„ Aliquando pro aīa sive
sensitiva, sive rationali, ut Ecclesiast. Cap. 3: „Quis scit, si spiritus filiorum
„ Adae ascendat sursum, et si spiritus jumentorum descendat deorsum.„ Ali-
quando etiā pro corpore subtili, sive particulas defaecatissimi, et subtilissimi
sanguinis, quae à cerebro, et corde profluunt, spiritus vitales, et aīales
vocamus. Denique sumitur prout opponitur corpori, quamodo rāri instituti.

Supp. 2do: nomine Spiritus pprie, ac rigo sigcari Substag Sptuale, et quide absolute: ideirco n dicuntur abte Spiritus, nisi Deus, Angelus, et aa raalis; caetera vero que ad oing spirituale spectant, vocantur Sptualia seu Spiritus per attributione. Supp. 3o: Substag Sptuale ee 2y se penetrabile, liberq, intellectivq, a mata independente, et indivisile de facto in partes extensionis: esse demq immortale et invisibile; e dta vero corpus quare supposita, ea oia (debita servata proportione) ad corporis, et sptus attinere esseq; quaeritur, in quo horq essea methaea sit constituenda?

Dico 1o: Spiritus pprie, ac rigo acceptus methaece definitur: Substaa capax oia percipiendi intellec; corpus vero e dta: Substaa incapax oia percipiendi intellec. Ita PP. Rivaden. Peinado, Lozada, Casimirus Tolosan, et alij apud Thomq Vincentiq Tosca, qui quad priorq partq nobis favens, aliter de corpore sentit: verq eq corpus, et sptus sibi invice adversentur, oibus e in confesso dtibus debere opposito explicari: quare liquido de corporis constabit naa, ubi de Spiritus essea, et methaea quidditate constiterit. Eam igitur pbo 1o ex D. Tha 1. p. que 50. art. 1. ubi ex virtute intelligendi probat, Angelos ee incorporeos. Ait enq: „ intelligere n pot ee „ actus corporis, aut alicujus virtutis corporeq..... unde necesse e, ut Uni„ versq sit perfectq, qd sit aliqua incorporea creaa. Antiqui autq ignoran„ tes vim intelligendi, et n dquantes inter sensq, et intlq, nihil ee exis„ timaverunt in mundo, nisi, quod sensu, et imaginatione apprehendi „ pot. Et quia sub imaginatione n cadit, nisi corpus existimaverunt, „ qd nullq ens eet, nisi corpus..... Et ex his processit error Saduceorq „ dicentiq n ee Spiritq. Sed hoc ipso, qd intlus e altior sensus raabiliq „ ostenditur, ee aliquas res incorporeas. „ Hactenus Angcus Mag. qui que 75. art. 2. eodq utitur medio, ut probet aq raalq ee incorporeq.

Pbatur ex eodq que 77. art. 3. in corp. ubi: „ Anima raalis, et aa e et sptus. „ Dicitur autq ee aa, 2y illud, qd e sibi dmune, et alijs aabus, quod est „ vitq corpori dare. Sed Spiritus dicitur 2y illud, qd e pprium sibi, et n alijs „ aabus, qd scilicet heat virtutq intellectivq. „ Ex quibus sic: ille est sptus methaeus, et ealis sptus, qui spirity in ee talis cstituit; sed vis oia percipiendi intelecq, seu virtus intellectiva, Spirity in ee talis cstituit: rq. Pbr mir: qd aq raalq in ee sptus cstituit, cstituit Spirity in ee talis; sed ex D. Tha. virtus intellva aq raalq in ee sptus cstituit: rq.

Pbr 2.

Pbr 2o rane: ille e sptus methaeus sptus pprie, ac rigo accepti, per quq Spiritus dquitur ab omni n ipso, et qui Spirity in ordine superiori ad corpus cstituit; sed talis e virtus intellectiva: rq. Mir quad 1. ptq e D. Tha. in prelaudato loco, ubi per virtq intellvq distat aq raalq, qua sptus e, distingui ab alijs aabus, et per dqns ab omni eo, qd sptus n e. Quad 2q vo partq hetur ab eodq Angco Mag. que 76. art. 1. in corp. ubi: „ Anima autq e ultima in nobilitate formq. Unde in tantq sua virtute excedit mag„ corporale, qd het aliquq operaong, et virtutq, in qua nullomo dmunicat „ mata corporalis, et haec virtus e intlus. „ Quid clarius?

Roboratur: sptus stricte, ac pprie acceptus e in gru perfconis excellentiori ad se corpus, ut nemo dubitat: rq in eo perfconis gru cstituitur per illud praedq, qd e alijs excellentius, et summq; sed talis e virtus intellectiva, ut inductione rerq, quas de facto novimus cstat: rq. Urgetur: ille e summus perfconis grus in ordine raali rerq, 2y quq res ipsq naales suq magis Authorq, et eq repraesentant; sed talis e grus intellectivi: ex enq creaa intellectualis singulariq dicitur ad imaging Dei facta, qa Deq repraesentat 2y supremq vitq grq, qui e in ipso, in quo etq, ut advertit Eximius, nulla perfectior e operao, quq intelligere: rq.

Denique assignatur sptus cvenit oi, et soli sptui: nq ea, quq abte sptus dicuntur, sunt Deus, Angelus, et aa raalis, in quibus e innegabilis vis intellectiva; seu virtus oia intellecq percipiendi: rq eis cvenit assignatus sptus; sed alias n cvenit alijs, ab sptibus pprie talibus, nec corpus stricte, aut per attributiong sumptq ea polleat facultate: rq. Ex dictis Colliges 1o n ee pbilq substag sptuale, quq intellectiva n sit. Ita eq D. Tha. que 2. de verit. art. 2. Exim. Dr. et PP. Molina, Rhodes, Compton, et Eruditissimus

Colliges 2o: cetera oia sptualia per attributiong ee, qq intrinsece adhaerere debent substq intellvq. Corporq vo per attributiong: quod intrinsece adhaerere debet substq n intellectivq. Colliges 3o: ex datis conceptibus Spirq prout abstrahit a rigo, et pprie acceptq, et etq ab attributali, definiri posse, qd intrinsece expectat in solidq ad substq intellectivq, sive expectat vel per identitatq, vel per adhaesiong insq. Corpus autq e dta, qd intrinsece expectat ad substq n intellectivq, sive expectat sumpto silq. Demq in memoriq revoca, nullq praeq vsq, et dmunq loquendi mq ee regulq, pro denominationibus praestandis.

Subs. 1a Argta solvuntur.

Arg. 1o Ille ē methaū̃s sptus sptus, per quē optimè cognoscitur, et ab omni alio distinguitur; sed talis ē impōa ad divisionē: ergo. Prob. min: quia D. Thom. 1. p. quaest. 3. art. 1. ex eo pbat Deū n̄ ēē corpus, quia n̄ ē impōa ad divisionē sicut corpus. Sic etiā D. Aug. Epist. 28. pbat animā n̄ ēē corpus, quia corpus habet partes extensionis, sicut āā. Et lib. 2. de Genesi ad litt. inquit: „Impossibile ē de re incorporea divisionē aliquā fieri: ergo. Sic ex Arist. 1. de Coelo corpus ē, qd omni parte divisibile ē: ergo sptus, qd nullomodo ē divisibile. Urgetur: indivisibilitas aē, et Angeli ptr ex eorū immaālitate.

Nego min: nā purus indivisibile qtitatis divisibile n̄ ē, et ē corpus. Ad rā communē cū D. Thom. qā materiales perfectiones ālis indivisibiles sunt, et n̄ sunt sptus: quē n̄ satis sptus à corpore distinguitur, qā ille impōg het ad divisionē, sicut istud. Ad Aug. pōnē dupliciter dnr: pbat Deū n̄ ēē materialiter identicè qā H. ideo, fis. ng. Sic hō qā risibilis et admirativus n̄ ē equus, quia risibile, aut admirativū sint de ejus essēā methaā, sunt enim hōnis attributa. Ad 2m eadē ē solutio. Ad 3m dg. anī: impossibile ē de re incorporea di, ng; aliqua Sdg. impossibile ē impossibilitate methaā fiali, et ēēali, ng; reali, et physeā, Ido. Hinc pat. ad Arist. et Urgeg.

Dicer: ois substāā spiritualis de facto ē indivisibilis: ergo indivisibilitas ē de ejus Cptu methaēo: ac proinde nulla ē adhuc de pōli, quē indivisibilis n̄ sit. Pat. Scilia: Deo nec de pōli admittitur hō, qui n̄ sit raātis, qā ois hō de facto ē rationalis. Etiā ois substāā de facto ē ens per se, nec de pōli datur substāā, quē n̄ sit ens per se: ergo. Dg. anī: ois substāā spiritualis de facto ē ēēaliter fialiter indivisibilis, ng; rr, maāliter identicè, Ido. Rao indivisibilitatis convenit pumbo, et āābus perfectionibus ālis: unde n̄ ē de Sptus Cptu methaphyēo: alias definitio talis à definito conveniret, qd summulistæ abhorrent. Hinc ng. Cstig, cujus indicia n̄ rectè dupliei paritate pbr: quia raāle, et perseitas sunt de Cptu methaēo hōnis, et substāā; n̄ ita indivisibilitas de methaēo Cptu sptus.

Arg. 2o Sptus ē substāā naāliter independens à corpore, seu pōtens naāliter existere sine corpore: ergo. Probat anī: quia datus sptus sonat communi sensui, et mō loquendi: unde ad pbandā aē spiritualitatē oēs pro medio assument indepēā à corpore. Sic etiā Dixit ē D. Tho. 1. p. quaest. 18. art. 2. in corp. Sic denique: qā nomen sptus idē ē, ac immaāle; hoc autē ex notione ipsa vocis ē, qd ē independens à maā, seu corpore. Nego anī de Cptu methaēo, et ēēali, et inde pat. falsitas tā pōnis: nā plures, et quidē magnæ notæ DD. negant illū ēēe methaū̃ Cptū sptus. Patet etiā falsitas melius rēt ex ipso Sequente pōderatā, qui ex operationibus tū sentiens, tū voluntatis aē spiritualitatē demonstrat.

Præterea: ex independentiā aē à corpore, tanquā ex ratione sufficienti, n̄ tamen methaēa ejus pbr spiritualitas. De quo vide D. Comiū lib. 1. cap. 9. nu. 2. in fine. Quod additur ad mentē ēē D. Thg. n̄ video in præjaudato loco, quid adversio coexat. nā ibi solū docet, qd nominas ad significandas essēās rerū impōta, sumuntur à proprietatibus exterioribus, et ita aliquā accipiuntur pro ipsis essentijs; aliquā pro proprietatibus. Hoc autē quid adversio coexit? Cū Angel. Mag. nos docet aliud ēē à quo nomen imponitur, aliud ad quod significandū imponitur.

Perquod nobis potius favet alterius desumpti ex notione immaālitatis: nā sptus sit immaālis dicitur ab indepēā à maā: ergo hæc indepēā proprietas ē sptus, cū nomen à proprietatibus imponatur, ex Ang. Præceptore, et n̄ methaēa essēā sptus. Sic enim rā pariente sit nomen corpus à qtitate sit impositū; ipsa tamen in acceptione physēa n̄ ē corpus. Unde ex mente Angel. Magistri nomen immaāle qd ab indepēā à maā ē impōtū, sī. sumatur pro essēā ~~methaēa~~ ad quā significandū imponitur, significat n̄ proprietatē, à qua imponitur, sed aliud ab ipsa diversū, nempe vim oia percipiendi intellig., quā sit proprietas sequitur indepēā à maā.

Arg. 3o: Corpus constituitur per connexionē cū re sensibili, et sptus per carentiā ejusmodi connexionis: ergo. Suadetur anī 1. ex D. Atanatio asserente „si enim Deus invisibilis, intactibilisq; naā ē, qui fit, ut Deus ēē corpus communicantur?" 2a qd sensibus percipimus maāle dicimus; immaāle vero, qd sensus præterfugit: ergo. Nego anī; de constitutione methaēa: nā ut verū sit, qd sptus n̄ subjacet sensibus; hoc tamen illū n̄ constituit in eo perfectionis gradu, qui hoc nomine sptus significatur: ex prædicatis ergo specificis alicujus rei illud dicitur primū, et ēēale, qd notabiliter perfectius ē alijs, vel qd ē prius illis. 9.

Quod vero notabiliter minus perfectū fuerit ē 2riū, et attributale dummō n̄ sit prius perfectiori: nā tunc erit primū. Jam ergo cū inter prædicata physēa, et specifica sptus, notabiliter perfēā sit vis intellectiva, quā reliqua, hæc prædicatū ē primū, et essēāle. Hinc pat. ad pōnes, quā solū evincunt, qd dicimus, sptū nempe ēē extra sphæram sensuū; n̄ autē, qd hæc sit ejus methaū̃ Cptus, cū n̄ constituat sptū in eo perfectionis gradu, qui nomine sptus significatur ab oibus. Præterea: n̄ desunt theologi, qui-

qui per magis elevari posse defendant, ad res spirituales percipiendas: etiam ex p.
Complutensibus plures sunt qualitates, quae cum materiales sint nullo sensu de facto
existente percipi possunt.

Arg. 4. penetrabilitas est de essentia metaphysica spiritus: ergo
impenetrabilitas est de essentia metaphysica corporis. Suadetur ans: quia per illam
spiritus distinguitur a corpore et collocatur in gradu excellentiori ad omne
corpus: nam per illam emulatur quodammodo Dei immensitatem, Deoque maxime
assimilatur: ergo. Nego ans, et dist. 1. prob. distinguitur ut et metaphysice, nego; phy-
sice et ultimo, conc. sicut homo per admirativum distinguitur a Bruto. Et neg. 2. prob.
cujus inclusum dist. emulatur Dei immensitatem in predicato physico immensitatis

penetrabi-
litatis.

neg. nam hoc est, omnia simul replere loca, quod spiritus rane ~~immensitatis~~ non habet
nam ex omni spiritu in locis discontinuis naturaliter esse non potest; in predicato
transcendentali, et quod magis perfectum non est predicato intellectivo, conc. Penetrabi-
litas alia Dei transcendens pre[dica]ta, nec est, (quis scig.) qui immensitatem Dei,
illius primarium predicatum appellet.

Sunt tamen plures, et quidem magni nota
DD. qui essentiam metaphysicam Dei in intellectivo radicali, seu virtuti omnia
percipiendi intellectualiter constituant, ex quo vim intelligendi perfectionem eximiam
nemo non agnoscet: quare facta comparatione inter penetrabile, et intellectivum
hoc absque dubio predicatum est illo nobilius. Immo facta comparatione intellectivi
ad volitivum, plures a DDibus habetur, intellectivum, quod notaveris pro sententia
omnium eorum, qui rarum spiritus in eo ponunt, quod intrinsece expectet ad liberum
arbitrium, quos impugnatos vide apud P. Reinaldo.

Arg. 5. Liberum arbitrium
in actu 1º. seu voluntas est perfectior virtute intelligendi, seu intellectivo: ergo sua-
detur ans 1º. quia voluntas dominatur intellectui, ideoque pollet libertate, quae
precipua est perfectio. 2º. perfectissimus actus voluntati, amor nempe Dei,
semper omni perfectione est, quocumque actu intellectus, etiam visione Beata: nam charitas
magis unit Deo animam quam visio: et oppositum amoris, odium nempe Dei, multo
pejus est carentia visionis, errore, ac etiam ignorantia Dei: ergo voluntas perfectior est
intellectu. 3º. Seraphini, qui amore precellunt, perfectiores sunt Cherubinis,
qui scientia prevalent: ergo. Ex his moventur Scotistae, ut huic deferant
voluntati; e contra Thomistae cum D. Thoma 1. p. quaestione 82. art. et Suarez cum Eximio
Lib. 5. de anima Cap. 7. primatum deferunt intellectui.

Primo: quia operatio voluntatis
pendet ab operatione propria intellectus. 2º. quia intellectus trahit ad se objectum; volun-
tas trahitur ab illis; perfectius est autem trahere, quam trahi. 3º. quia
objectum intellectus simplicius est, et abstractius. Itaque ad precitata respondent Scoto-
tistis, negando ans, et 1. prob. distinguunt: dominatur in omnibus, negant; nam in
his, quae

ilis, quae ipsi, ut evidenter vera proponuntur, non subditur voluntatis imperio; in aliquibus,
consequenter proprie negant; improprie dicunt. Voluntas dominatur intellectui, quatenus ipsum
applicare potest ad debitos actus.

Hoc autem ex D. Eximio non est voluntatem regere intellectum:
quia licet applicatio sit a voluntate, rectitudo tamen ab intellectu proponitur: unde hic potius
regit voluntatem, quae sine previa rationis luce, nihil vel ipsi intellectui precipere potest.
quod est ipsius intellectui subdi: nam ut optime Proto-Parens N. Ignatius in aurea
Epist. de Virtute Obedientiae qui quod vult precipi a Prelato assequitur, non ille
Prelato, sed sibi Prelatum obedit. Sine libertatem precipuum esse perfectionem negant
nam prestantior est ratio, et discursus, ex quibus illa oritur, tanquam minore:
quae licet voluntas in libertate superet intellectum, excessus iste compensatur, et exceditur
a ratione, et discursu, quorum gratia plus debet intellectui voluntas, quam e contra.

Ad 2am prob.
facta comparatione inter actus mere naturales intellectus, et voluntatis, negant hos esse
prestantiores illis: de actibus supernaturalibus, qui fiunt in via concedunt, et negant
decisive in Patria: nam etiam actus intellectus in Deum prout est in se fertur, cum Deus
2um sique esse sit intimus intellectui Beati. Denique: si actum amoris in statu viae con-
feras cum actu intellectus in Patria, hunc illi prestare dicunt: unde negant in-
clusum: nam licet amor uniat, non quidem physice, sed intentionaliter, hoc etiam perfectiori modo
prestat visio, quae identitas potius cum objecto nuncupatur.

Ad id quod additur, negant
in linea physica esse pejus odium, quam carentia visionis, licet in linea morali sit,
ita, quia tollit amorem summe debitum. Ad 3um respondent, Seraphinos, qui
amore precellunt, precellere etiam cognitione: nam ardentior amor perfectionem Dei
postulat visionem. Quod autem Seraphini ab amore, Cherubini a cognitione

denominantur non desumi
ex his, quae in ipsis inveniuntur, sed ex his, quae in nobis efficiunt.
Seraphinis ergo tribuitur amor, quia eorum munus est accendere in chari-
tate Dei hominum voluntates, et quia charitas in via est perfectior actus, ideo Sera-
phinis tribuitur. Cherubinis autem munus habent illuminandi intellectum, ex-
cogitandi denominantur. Atque ratione hanc doctrinam intelligunt D. Thomas 1. p. q. 108.
art. 5. ad 6.

Arg. 6. possibilis est substantia spiritualis non intellectiva: ergo. Prob. ans 1º. quia non re-
pugnat. 2º. quia dantur accidentia spiritualia, quae intellectiva non sunt: ergo par. Nego
ans, et 1. prob. esset enim ut supp. spiritualis, et simul non esset, cum supra materiale
non haberet per quid elevaretur: esset etiam activa, et simul activa non esset: non enim activa
esset actione immanente, cum omnis actio immanens vel sit intra genus intellectivi, vel
cum rationis supponat. Nec item esset activa actione transeunte: quia non est excogitabilis
qualitas, per quam ageret. Ad 2um neg. dist. quia cum spiritualia non participent rarum

spiritus

Spus aequo gnu, ac Subaa ipa n debent ee intellva: Iatenj exit, qd intrinsec respiciant Subaj Spualj, et bj ineij, cui in Vbiby adhaerant. Arg. 7º: incorruptibile et Spuale aeque amensurantur intellvo; sed pot. dari incorruptibile n intellvy, immo tales de facto sunt Coeli: rg. 2: n implicat maalis Subaa n operara maali operatione: ng coely Empyrey apud D. Thq. in 2y dist. 2 qne 2 art. 3. n e operary: rg. pariy n implicat Subaa Spualis n intellva. Ad ly rg. mg: si enj constat incorruptibile inveniri sine intellro, et in Coelis (si sint incorruptibiles) et in Maa 1ª quae ingrabilis et incorruptibilis e, n auth dstat, nec dstare pot. qd Spuale pprie inveniatur sine intellro, deque ptum dmensurari n pot.

Ad 2y rg. ans: implicat enj Subaa quae suary ppriety aut pany operara n sit. Ad pbny ex D. Tha aliqui dicunt eg sentej retractasse 1. p. qna. 63. art. 3. ad 2y. et Quodlibeto 6. art. 19. Quidqd auth de hoc sit D. Thas. nec negat, nec negare pot. Empyreij ee productivy eximiy claritatis, ex unde Empyrey nominatur, aliary qd. pprietaty ejus, ut in alia corpora n influat, qd ree videtur velle in cito loco. Ratio vero repugnans in Subaa illa nullomo operara e, 1º qa illa Subaa eet, ut supp. et sic n eet, qa ey omne ee sit ppter operari, qd nihil pot. operari, n e. 2º qa illa Subaa eet otiose: ee enj, et n operari e otiose ee, et sic n eet, cy naa n patiatur otioy.

Arg. 8º: qdis e Subaa Spualis n Vlitiva: rg. et n intellectiva. 2º qdis e Subaa Spualis intellva aliquorj, et n ony: rg. Videtur ans: qa ut in sensibus datur limitata cur n in intus? Ad ly negant ans Primous Arg Soc. ey D. Tha 1. p. q. 19. art. 1º. et ey D. Fulgentio, Damaceno, et aliis videndis apud Lynce tract. 8. Cap. 2. Sub. 6. Methaq. Qui vo illud dunt, paritaty forte negabunt: qa Subaa n intellva nullomo eet operara, operatione ppria sui, Spualis; Seu Subaa intellectiva et n Vlitiva. Ad 2y dg. ans: n ary saltj Spie, ng; clare ddo Obby pag intelligy e ens, quia late patet, ety prout dprehendit entia raois, et negata.

Nully rg. exit ens, qd saltj igne dfusa intus n attingat. qual si aliqd incognoscibile fingas, et hoc ipso qdtu incognoscibile dgnosceris, ut jam aliti dixi. Notar: qd et plera, ut directe, et expresse dgnita respiciant pog intellig limitata, ut honis, hoc n pbat n habere Capacitatj ea percipiendi. Sed id ex eo e, qu operao in au 2º in hone dependet a fantasmate impotente eliere dgng sine speciebus Sbbiy. Capacitas auth ea percipiendi a fantasmate n dependet, nec e unde coarctetur aut limitetur, et haec e rao ad pbny antis: qa Sensus a sua ipa maalitate coartatur, et limitatur, unde
limitata

limitata e eorj Sphaera: n ita poa intellva.

Dices: qz sitius honis adaequatur Angelico, et Angelicus Dino: ng sicut iste capax e oia percipiendi, sic etj Angeli et honis. Negp dq: qa et ipe obby adaequaty respiciant: n tamen eodj mo, et ~~[illegible]~~ perfione, quae eory Spiritualitati dmensuratur. Unde eo venu quo res una e spualior alia, eo e magis intellectiva, et e dtra. Verj ey Subas oes Spuales sint eealy ory intelliq, sicut sunt eeali Spuales, nulla exit alia entitative spiritualior, aut ety magis entitative et eealj intellectiva; exit tn una alia spualior qltative, sic qad my quomo magis ee intellectivas dicimus.

Arg. 9.

ex D. Tha 1. p. qne 14. art. 1º. intelliy pbr per a Spuale: rg. Spus e prior intellectio: rg. intelliy n dstituit fi Spuale. Dg. ans: intellig pbr per Spuale qlyqui, seu attributive simply, ng; ng ea quae Spualia per attributiones dicuntur, intellva n sunt; per Spuale strictj ac pprie et simply seu simply pro eodj, ac Spus tric acceptus, ddo. Non e idj Spuale, et Spus, sicut nec corpus, et corporej. Verj si Spuale explicite argumentis sumatur (qd impprie fit,) pro eodj ac Spus in tric sui acceptione = dico, intelliy pbr per illud, sicut aal raale pbr per hong, et e dtra ng in Summulis a definitione ad definitj, et e dverso e bona dia.

Dg. 2ns:

Spus metham, et eealis Spus e prior intellro, nb. neppy qd ille Conceptus sit alius ab intellro. Conceptus Spus, id e, obby respondens ~~[illegible]~~ Spui reali, qui hac voce Spus Signatur, Sdg: e prior phyce, ng; loge prioritate prioris raais ratiocinandi, ddo. inj, definiy et defioj datur distio rais ratiocinantis, quae distio ex D. Epim. fuit, ut ut inter se mutuo dvertantur, dicatur bonus definiy aliquomo rao definitionis, qtenus definiy attrahy per ipy illy inadqqy, dcipitur in se tale ey praecisione ab alio, et ita ipy veriimo e rao definiais: qa enj ho in se talis e, ut attingat rey, et perfiong ppag honis, ideo e aal raale.

Dices: Subaa Spualis latius pat. intellro: rg. pbr ans: unio hypothatica, et personalitates Dinq ut fi a naa distae sunt Subaa Spualis; sed n sunt fi intelliq: rg. 2º. Subaa Spualis e immaalis sed Subaa immaalis n e fi intellva: rg. Pbr mar: pot. dari immaale, qd sit inanimaty, in hoc enj quid e singul dicunt repugnas? sed illud n eet fi intelliy: dd. Ad ly rg. ans, et mg pbnis: unio enj hypothatica ey recipiatur in humanitate, n Spualis, sed maalis e, et corporea: ng pertinet trie per adhaesionj ad incapacitatj intelligendi. Personalitates vero licet maaliq, Ventic sint Subaa Spualis, n tamen fi. Ad 2y, si teneas tuta ee dgnostita duen, qd immaale in tota sua latitudine n e sq fi, et entitative, ac Spuale. Si vero neges tutis eq dgng, nega mj, et mg pbnis: multiplic enj repugnaq